

A nyári szünet után az új évadban is színes gyöngyökkel gazdagodik legkedvesebb meséink füzére, reméljük, mindenki öröme. Szep-tember és október gyöngyszemét Veres Kata, a Játárszínház játékos hozta tenyerében rejtegetve Nektek, s amikor kinyílik az a tenyér, azt is megtudhatjátok, miért épp ezt a mesét választotta!

„Tulajdonképpen nekem nem ez az első számú kedvenc mesém. Az én első számú kedvenc mesémet Lázár Ervin írta, a címe: *A legkisebb boszorkány*. Ez azonban egy olyan nagyon hosszú, soketes történet, hogy egy egész *Bábosházi Figyelő* kevés lenne hozzá. Így aztán inkább a második számú kedvenc mesémet mutatom meg Nektek. A történet régóta ismerős és kedves nekem. Igaz, sok más társammal együtt én is azt hittem régebben, hogy van a három kismalac, akik vidáman éldegélnek, majd jön a gonosz farkas, elfújja a szalmaházat meg a faházat, és marad a kőház. Eddig világos. Aztán, gondoltam, a rémisztő farkast a malackák forró vízzel várják, utána meg a mindenki számára ismerős csalafintaságokkal. Később derült ki számomra, hogy ez két külön mese, amit összekevertem. Az én mesém ott kezdődik, hogy egy, azaz egy kismalac éldegél vidáman, és őt környékezi meg a fent említett ordas. S hogy mi történik? Ajaj...”

Veres Kata

Arany László:

A kismalac és a farkasok

Volt a világon egy kismalac, annak volt egy kis háza egy nagy rengeteg erdő közepén. Egyszer, amint ebben a kis házban főzögetett magában, odamegy egy nagy ordas farkas, beszólt az ajtón:

– Eressz be, kedves malackám, nagyon hideg van idekint, fázom.

– Nem eresztelek biz én, mert megeszel.

– Eressz be hát legalább az egyik hátulsó lábam.

A kismalac beeresztette az egyik hátulsó lábát. Hanem alattomban odatett egy nagy fazék vizet a tűzhöz.

Kicsi idő múlva megint

megszólalt a farkas:

– Ugyan, kedves kismalackám, ereszd be a másik hátulsó lábam is.

A kismalac beeresztette azt is. De a farkas azzal sem érte be, hanem egy kis idő múlva megint beszólott:

– Kedves kismalackám, ereszd be a két első lábam is.

A kismalac beeresztette a két első lábát is; de a farkasnak az se volt elég, megint megszólalt: – Édes-kedves kismalackám, eressz be már egészen, majd meglásd, egy ujjal sem nyúlok hozzád.

Erre a kismalac egy zsákot szépen odatett a nyíláshoz, amint a farkas jön háttal befelé, egyenesen abba menjen be. Azzal beeresztette. A farkas csakugyan a zsákba farolt be. A kismalac sem volt rest, hirtelen bekötötte a zsák száját, lekapta a tűzről a nagy fazék forró vizet, leforrázta vele a farkast, azután hirtelen felmászott egy nagy fára. A farkas egy darabig ordított, mert a forró víz úgy levitte a szőrét,

hogy egy szál se maradt rajta. Azután addig hányta-vetette magát, míg utoljára kiódzott a zsák szája. Kibújt belőle, szaladt egyenesen segítségért hozni. Vissza is jött nemsokára vagy tízedmagával. Elkezdtek keresni a kismalacot.

Addig-addig keresték, míg valamelyik csakugyan meglátta a fa tején. Odamentek a fa alá, elkezdtek tanakodni, hogy mitévők legyenek? Mi módon fogják meg a kismalacot? Mert egyik sem tudott a fára felmászni. Nagy sokára aztán arra határozták, hogy egymás hátára állanak mindnyájan, mint a lédeci birákok, úgy aztán a legfelső majd csak eléri. El is kezdtek egymás hátá-

ra felmászni. A kopasz maradt legalól, mert félt feljebb menni. Így hát a többi mind az ő hátán volt.

Már olyan magasan voltak, hogy csak egyetlenegy hibázott. Az az egy is elkezdett már mászni. Akkor a kismalac hirtelen elkiáltotta magát: „Forró vizet a kopasznak!”

A kopasz megijedt, kiugrott a többi alól; a sok farkas mind lepotyogott; kinek lába, kinek nyaka tört ki, a kopasz meg úgy elszaladt, hogy sosem látták többet.

A kismalac szépen leszállott a fáról, hazament, többet felé se mertek menni a háza tájékának a farkasok.

